

Herència abandonada

Lara Díez Quintanilla

LA VOLCÀNICA

Premi Serra d'Or a millor text 2018

ÀNGELA, 33 anys. Té tres germans homes. Ella és la tercera dels quatre. S'ocupa de la seva mare amb Alzheimer i del manteniment de la casa familiar.

FELIP, 35 anys. Advocat. El seu pare difunt era un reconegut advocat.

L'acció comença amb FELIP assegut a escena mirant l'esclletxa de la porta.

Entra ÀNGELA, s'ha maquillat molt i FELIP se n'adona.

ÀNGELA- Em sap greu.

FELIP- No et preocupis. Tot bé?

ÀNGELA- Sí.

FELIP- Ja...

ÀNGELA seu.

FELIP- On son els teus germans?

ÀNGELA- Han marxat.

FELIP- On?

ÀNGELA- No ho sé.

FELIP- Vaja.

ÀNGELA- Mai no havia sentit que un edifici pogués estar malalt.

FELIP- És una manera curiosa de dir-ho, sí.

ÀNGELA- Quan temps trigaran a "curar" el teu despatx?

FELIP- Doncs el temps que necessitin per arreglar el sistema de ventilació. *(Silenci)* Tornaran en algun moment?

ÀNGELA- No ho sé. He aprofitat per anar al lavabo a retocar-me mentre discutien. *(Silenci)* T'ho han fet pujar tot, no? Reconec la taula, la cadira, la pissarra...

FELIP- Sí... Àngela, què ha passat?

ÀNGELA- Que has hagut de pujar el teu despatx aquí dalt de forma provisional.

FELIP- No, què ha passat amb els teus germans?

ÀNGELA- *(Sospira.)* El Guillem ha insultat al Josep, després el Blai a insultat al Guillem per insultar al Josep i el Josep a reprimit al Blai per ser tan mal educat amb el Guillem. El Guillem ha marxat cridant i el Josep l'ha seguit mentre s'escriu amb el Blai. Així han desaparegut tots tres per la porta. Bé, no sé si han desaparegut, perquè jo ja anava cap al lavabo a retocar-me. *(ÀNGELA agafa el telèfon. Veu un missatge, el llegeix. No sap què fer. Finalment decideix guardar el mòbil. FELIP l'escruta esperant a tenir alguna explicació.)*

ÀNGELA- M'agrada aquest espai, és com de pas...

FELIP- No sabem si tornaran?

ÀNGELA- No.

FELIP- I què fem, doncs?

ÀNGELA- Què vols fer?

FELIP- I tu?

ÀNGELA- Esperem-los, no?

FELIP- Esperem-los. *(Pausa)*

No vols trucar i preguntar-los què volen fer?

ÀNGELA- No.

FELIP- *(Fent-se càrrec de la situació)* Ja... sí, esperem-los... segur que tornen de seguida.

FELIP aprofita per feinejar.

ÀNGELA- Deus tenir mal de cap...

FELIP- No! Tot be! No pateixis! En el fons el que acaba de passar és completament normal. Aquestes coses no són fàcils per ningú i sempre s'acaba arribant a situacions així. Veuràs com els teus germans discutiran una estona més al carrer, s'airejaran i acabaran posant-se d'acord. Fins i tot pot ser que acabin plorant abraçats. Mai se sap. En un tres i no res tornaran i podrem continuar amb la paperassa. És una situació molt desagradable. El vostre pare era un gran home, jo li tenia molta estima. Quan mor un gran home, la terra tremola.

ÀNGELA- I després hi ha tsunamis.

FELIP- Com?

ÀNGELA- Després dels terratrèmols hi ha tsunamis. Això diuen als documentals.

FELIP- Ah! *(Riu de forma nerviosa)* Perdona, no havia entès el símil... no, en aquest cas no hi ha risc de tsunami, creu-me, jo he viscut situacions molt pitjors.

ÀNGELA- Sí?

FELIP- I tant! La majoria d'advocats podríem escriure llibres i llibres només amb les històries dels nostres clients. Especialment històries d'herències. Aquests són els casos més complicats i que aixequen més passions ... Quan un familiar mor i, no sé per què, però, sobretot si és el pare, es creen escenes impensables... No deixa de sorprendre'm! Les coses que podem arribar a dir i a fer els humans quan estem sobrepassats! I vosaltres, sou quatre germans! Quan la família és tan gran tot es complica. El que ha passat era el mínim que podia passar... I més, tenint en compte l'agreujant de la vostra mare. Pobra dona!

ÀNGELA- Pobra per què?

FELIP- Per... per... pel seu estat... vull dir...

ÀNGELA- Ella no se'n recorda del seu estat... De fet, no sap on és ara mateix.

FELIP- Doncs per això dic pobra... ha de ser molt angoixant.

ÀNGELA- El què?

FELIP- No saber res, no recordar.

ÀNGELA- A tu se't faria angoixant?

FELIP- Se'ns dubte.

ÀNGELA- Quan no recordes, no recordes que no recordes. Estàs al present. Present total. No recordes ni el dolor, ni que morirem... res... Et sembla dur això?

FELIP- Em consta que hi ha molt patiment en el procés de perdre la memòria.

ÀNGELA- Però ara no se'n recorda d'aquest patiment. Ara és com si no l'hagués viscut.

FELIP- Ja... sí, perdona... no volia ofendre't... vull dir que sé que qui pitjor ho passa és qui està al seu costat cada dia... però m'ha sortit dir-ho així "pobra dona"! És com quan mor algú que tots diem "pobre"... quan pobre és el que es queda, no?

ÀNGELA- Nosaltres ens hem quedat.

FELIP- Ja...

Petit silenci.

FELIP- Ha empitjorat molt des de l'última vegada que la vaig veure?

ÀNGELA- Està totalment perduda.

FELIP- Ja... El teu germà Josep em va dir al tanatori del vostre pare que ja estava a la fase tres.

ÀNGELA- Sí.

FELIP- Ho sento molt Àngela.

ÀNGELA- Què sents?

FELIP- Que t'hagis de fer càrrec d'una situació així.

ÀNGELA- Això és el que et va dir el meu germà Josep? Que me n'havia de fer càrrec, jo?

FELIP- No! No... vam parlar de... de diverses coses... vam parlar força estona... em va explicar detingudament totes les fases de l'Alzheimer. Em va semblar tot molt trist.

ÀNGELA- I què més?

FELIP- Res... sí... bé això, que hauríeu de parlar sobre com i qui es faria càrrec de cada cosa...

ÀNGELA- Jo no.

FELIP- No?

ÀNGELA- No.

FELIP- No, què?

ÀNGELA- Jo no em faré càrrec de res. És l'única cosa que volia aportar a la reunió d'avui. Però de moment no hem passat de la fase 1.

FELIP- Fase 1?

ÀNGELA- L'empresa familiar.

FELIP- Ja...

Silenci.

ÀNGELA- No tens curiositat per saber les altres fases?

FELIP- Bé, no sé...

ÀNGELA- Si l'empresa és la fase 1, quina seria la fase 2?

FELIP- Imagino que la casa, les propietats...

ÀNGELA- I la tercera fase?

FELIP- Eh...

ÀNGELA- Pensa...

FELIP- No ho sé...

ÀNGELA- La mare! Era fàcil, fase tres, com ella.

ÀNGELA riu del seu propi acudit.

FELIP- Ha, ha, sí... Àngela... vols una mica d'aigua?/

FELIP s'aixeca a buscar aigua.

ÀNGELA- Dels meus germans ja m'ho esperava, però tu... Per què dones per fet que em faré càrrec jo de la mare?

FELIP- No, no... jo només tenia entès que t'has fet càrrec tu de tot el que té a veure amb l'atenció als pares.

ÀNGELA- Sí, ¿i?

FELIP- Vull dir que... a veure... que la mort del vostre pare, en aquest sentit, no canvia res... és a dir... tu ja et feies càrrec de la teva mare en vida del teu pare... això vull dir i/

ÀNGELA- Mai més.

FELIP- És clar... És normal que estiguis cansada! Estic segur que arribareu a un acord amb els teus germans, podeu posar a algú mitja jornada, establir uns horaris/

ÀNGELA- Em podries explicar una història!

FELIP- Què?

ÀNGELA- Una història. Abans has dit que els advocats podríeu omplir llibres amb les històries dels vostres clients, no?

FELIPE- Sí...

ÀNGELA- Explica-me'n una de les més fortes, sisplau... la que t'hagi impactat més.

FELIP- Doncs ara no sé... així, en fred! No me'n ve cap al cap...

Silenci. FELIP està incòmode per la situació cada vegada més estranya, però, alhora, sent certa compassió per ÀNGELA.

FELIP- I mira que totes les famílies discuteixen sobre les últimes voluntats. Totes. Sense excepció. Quan estan davant el notari, ningú diu res. Callen. Sembla que acatin. Però passat el primer impacte, en el moment d'arreglar papers, quan es tramiten aquestes últimes voluntats, tot es complica. És com si, arribat el moment de gestionar el repartiment de béns, s'estigués repartint l'amor dels pares. Acostuma a passar que un dels fills diu "el pare sempre et va estimar més a tu". Sempre arriba aquest moment. És com una frase màgica o una clau per obrir la caixa de Pandora. A partir del moment en què el familiar posa en qüestió l'amor del difunt, tots salten. Salten com si fos un tret de sortida i, a partir de llavors, només es parla d'amor. Qui estimava més a qui, qui ha fet més per qui, a qui li tocava més estima ... No importa que l'herència sigui d'un milió d'euros o una caixa de sabates. El suposadament més estimat és atacat pel suposadament menys estimat que li reclama tota l'herència, perquè, com ha estat el menys estimat, demana una recompensa.

Després de tants anys, he arribat a la conclusió que la meva presència afavoreix que passin aquest tipus de situacions en les què tot explota. La família em mira com un jutge suprem que està per sobre del bé i del mal, de l'amor i de l'odi, que dictarà una sentència justa que ho arreglarà tot. En realitat, jo, l'únic que faig és escoltar, observar i, quan les aigües es calmen, seguir amb la gestió dels papers.

FELIP mira a ÀNGELA i pensa que potser s'ha excedit parlant tant lliurement.

FELIP- Perdona. Està molt malament que et parli d'això d'aquesta manera tan freda i desconsiderada. No sé on tinc el cap.

ÀNGELA- M'agrada que m'expliquis coses. Em tranquil·litza saber que som una família com totes les altres.

FELIP- Jo no diria això! Sou especials! Per a mi sou molt especials. Us tinc molta estima. En realitat, aquesta situació m'afecta pràcticament de forma personal. El meu pare va ser l'advocat de confiança del vostre tota la vida! La seva mà dreta, m'atreviria a dir. Quan va morir el meu pare, el teu ho va sentir molt, fins i tot el vaig veure plorar en el funeral. Va ser una cosa que em va impactar.

ÀNGELA- A mi també em va impactar. Només l'havia vist plorar una vegada, en l'enterrament de l'àvia.

FELIP- És curiós. Jo vaig ser incapaç d'abocar una llàgrima pel meu pare. No em considero per res una persona insensible però... Ni una llàgrima! Amics i familiars em deien "ja et sortirà, ja!"... però no "m'ha sortit" mai.

ÀNGELA- Quina casualitat.

FELIP- El què?

ÀNGELA- Jo tampoc no puc plorar.

FELIP- "Ja et sortirà, ja!".

Somriuen els dos.

FELIP- En el meu cas, no hi havia dubte sobre les últimes voluntats: Fill únic i advocat. El camí estava traçat. No em vaig haver de barallar amb ningú. M'havia de fer càrrec de tot. Sabia que arribaria aquest moment, el que passa és que no m'esperava que fos tan aviat. Suposo que això no es tria.

ÀNGELA- No, no es tria...

FELIP- Què t'he d'explicar!

ÀNGELA- No tenies mare.

FELIP- Bé, va morir quan jo era petit, però de mare si que n'he tingut.

ÀNGELA- Llavors no la tenies i ara tampoc la tens.

FELIP- No.

ÀNGELA- Per tant no tenies mare. I ara no tens mare ni pare.

FELIP- És una expressió que sempre he trobat espantosa. Acostumo a dir que van morir, no que no en tinc.

ÀNGELA- Però no els tens. No hi són.

FELIP- Ja però dir això és com esborrar-los i oblidar-los: I els teus pares? No tinc pares. És lleig.

ÀNGELA- Ells et van oblidar a tu. Et van deixar completament sol.

Silenci. FELIP es compadeix d' ÀNGELA.

FELIP- Sí... al principi tens aquesta sensació... sí...

Silenci.

FELIP- En aquest sentit, el teu pare em va ajudar molt a tirar endavant el bufet. Li estic molt agraït. Ara bé, mai, i quan dic mai és mai, va deixar de tractar-me com un nen. "No t'ho prenguis malament, Felip -deia- encara em sembla veure't amb els bolquers posats".

ÀNGELA- El reconec. A nosaltres també ens va dir això dels bolquers fins al seu últim dia.

FELIP- En realitat no em puc queixar, jo també el vaig veure sempre com aquell home gran que em feia por. Aquell bigoti... aquella veu greu... aquells cigars... Però és curiós! També em despertava una tendresa infinita. Ai l'Amador... Amador Romero Plaza. Sempre he pensat que tenia nom d'actor.

ÀNGELA- Ah, sí?

FELIP- Romero és un cognom que vesteix.

ÀNGELA- El teu també.

FELIPE- ¿També?

ÀNGELA- Arroyo.

FELIP- És molt normal.

ÀNGELA- Si tinguéssim un fill tindria nom de guanyador. Arroyo Romero.

FELIPriu de forma nerviosa.

FELIP- De guanyador o de torero.

ÀNGELA- Com t'agradaria posar-li?

FELIP- A qui?

ÀNGELA- Al nostre fill.

FELIP- Al nostre fill? (*Riu de forma nerviosa*)

ÀNGELA- De veritat!

FELIP- Ni idea. No m'he plantejat mai tenir fills.

ÀNGELA- Planteja-t'ho.

FELIP- El què? ¿Tenir fills?

ÀNGELA- No... El nom que t'agradaria posar-li.

FELIP- No ho sé.

ÀNGELA- ¿Bernat?

FELIP- Per exemple.

ÀNGELA- "Bernat Arroyo Romero".

FELIP- Que graciós!

ÀNGELA- ¿Graciós? Potser Àngel Arroyo Romero no fa tanta gràcia... ai, no! Que Àngel Arroyo son dos As d'inicials i millor no repetir... i és bonic però és el masculí del meu nom i no m'ha agradat mai posar als fills els noms dels pares... jo em dic com la mare i em fa ràbia.

FELIP- A totes les generacions de la meva família hi ha un Felip.

ÀNGELA- És una condemna que et posen al néixer! No, no, no! Hem de trobar un nom lliure: lliure de morts, d'herències... Ramon Arroyo Romero... No! Tampoc! Ramon Arroyo dit ràpid sembla Ramona. És com de nena, m'encanta Marian però Marian Arroyo sembla Mariana i no...

FELIP- Tranquil·la Àngela, per sort, ara mateix, això, no és un problema.

Silenci

ÀNGELA- Veus? Robert Arroyo: Roberta. Jordi! Jordi Arroyo Romero! Aquest funciona! Què et sembla?

FELIP- Eh...

ÀNGELA- Ara de nena... eh... Lucía Arroyo... LucíAA... no! No pot acabar amb A. Ui! Marta, Andrea, Francesca, Helena, Clàudia, Anna... tots acaben amb A... Míriam! Sí!

FELIP- (*Rient nerviós.*) Prou, Àngela, prou, se'm fa molt estrany...

ÀNGELA- Per què?

FELIP- És com estar parlant d'incest...

ÀNGELA- (*Molt seriosa.*) Incest?

FELIP- (*Intentant treure-li ferro.*) Ben mirat, el teus pares eren com un oncles per mi i vosaltres com cosins.

ÀNGELA- Sí?

FELIP- Dona! Quan érem petits em passava la vida a casa vostra! M'encantava venir a jugar! Nosaltres vivíem en un pis i recordo al·lucinar amb tot aquell espai: L'horta, el pou, la bassa...

ÀNGELA- La torre de Riu d'Om, te'n recordes?

FELIP- Sí i la fàbrica! També hi anàvem allà! Em passava les tardes i els dissabtes al matí jugant amb vosaltres.

Els dos miren a l'infinit. FELIP somriu amb certa nostàlgia.

ÀNGELA- Amb mi no.

FELIP- Com?

ÀNGELA- Amb mi, no.

FELIP- Amb tu no, què?

ÀNGELA- Amb mi no vas jugar mai.

FELIP- No?

ÀNGELA- No.

FELIP- Dona, algun cop sí, no?

ÀNGELA- Mai.

FELIP- Vaja ... És clar, és veritat ... jugava sempre amb els teus tres germans... eren nens i tu, en ser una nena, doncs ja se sap...

ÀNGELA- Estava sola.

FELIP- Pobra, estaves en la més absoluta minoria.

ÀNGELA- Jo era la diferent.

FELIP- En certa manera, sí.

ÀNGELA- Per tant, a mi no em pots considerar cosina.

FELIP- Bé, encara que no juguéssim/

ÀNGELA- Ho sento, Felip. Jo no sóc la teva cosina.

FELIP- No... ja.../

ÀNGELA- T'hagués agradat?

FELIP- El què?

ÀNGELA- Jugar amb mi.

FELIP- Sí, suposo...

ÀNGELA- ¿Suposes?

FELIP- Sí, no sé...

ÀNGELA- No ho saps?

FELIP- No m'ho havia plantejat.

ÀNGELA- Planteja-t'ho ara, si us plau.

FELIP- No ho sé... ja se sap... era un nen. Jugava amb els teus germans a coses de nens... a tirar pedres, baixades en bicicleta, a torturar granotes... recordo que no m'agradaven les nenes ni els seus jocs de nena... em creaven certa repulsió.

ÀNGELA- A mi sí que m'hagués agradat jugar amb tu.

FELIP- No ho crec. Era un nen bastant ximple. No t'hauria agradat. T'hagués estirat dels cabells, mossegat, tacat el vestit de fang o t'hagués espantat caçant insectes o amfibis i acostant-te'ls a la cara.

FELIP riu.

ÀNGELA- M'hagués agradat.

FELIP- Segur que no.

ÀNGELA- M'hagués encantat jugar amb tu amb el fang, a mossegar-nos, a estirar-nos dels cabells...

FELIP- Què va!

ÀNGELA- Jo t'hagués dit de jugar a metges.

FELIP- Veus? Jocs de nenes! Avui dia encara ho trobo ridícul. Quina gràcia us feia jugar a metges??

ÀNGELA- És un joc on juguen nens i nenes.

FELIP- Sí però a la nostra època, sempre el proposaven les nenes, com fer-se pentinats... cantar...

ÀNGELA- No sempre, el meu germà Blai jugava a posar-se roba de la mare i a maquillar-se d'amagat...

FELIP- Ha, ha, no me l'imagino!

ÀNGELA- Ho sé perquè l'espiava, no perquè jugués amb mi... jo estava sola.

FELIP- Ja...

ÀNGELA- I em consta que ara ha robat calces de la mare per posar-se-les a la intimitat o ves a saber en quines situacions.

FELIP- Bé, això, jo.../

ÀNGELA- Haguessis preferit jugar a pares i mares?

FELIP- Un altre! "Pares i mares"! No entendre mai quina gràcia té.

ÀNGELA- Vols que t'ho expliqui?

FELIP- No, és igual.

ÀNGELA- Sí... mira... tu fas...

FELIP- De veritat, no cal...

ÀNGELA- Vols jugar?

FELIP- A pares i mares?

ÀNGELA- O a metges...

FELIP- Ara?

ÀNGELA- Ara.

FELIP- *(Rient)* Ai... Àngela... *(Aixecant-se ràpidament)* Va, va, va! Mirem què diuen els teus germans, que em fan patir... *(FELIP agafa el mòbil, se sent acorralat)* Parlar de quan érem petits m'ha fet pensar que són una mica bèsties en realitat... a veure si tu i jo estem aquí tan frescos i ells son fora a punt de fer-se mal...

ÀNGELA- Se'n faran.

FELIP- Sí?

ÀNGELA- Només amb paraules. Més no. Però trigaran. Tenen moltes coses per retreure's.

FELIP- Potser hauria de trucar-los o anar-los a buscar ...

ÀNGELA- No.

FELIP- I tu?

ÀNGELA- Jo, què?

FELIP- No hi vols anar?

ÀNGELA- A retreure?

FELIP- No, a veure com estan, a trucar-los o no sé...

ÀNGELA- Estan retraient-se coses.

FELIP- Ja...

ÀNGELA- Sé perfectament què estan dient i com s'ho estan dient. No tinc cap necessitat d'anar a comprovar-ho. Són una màquina de repetir. Estan en aquell moment que has explicat en el que passen de parlar sobre com gestionar el negoci del pare per discutir a qui estimava més, a qui odiava més i qui ha fet més per qui.

FELIP- I tu?

ÀNGELA- Jo, què?

FELIP- Tu pots mantenir-te al marge?

ÀNGELA- Jo sempre he estat al marge.

FELIP- Però ara pots dir la teva... és un bon moment...

ÀNGELA- El negoci mai no m'ha interessat.

FELIP- Vull dir en general...

ÀNGELA- Tampoc tinc cap necessitat de discutir sobre qui estimava més a qui. Era evident.

FELIP- Ah, sí?

ÀNGELA- Sí. El pare m'estimava més a mi.

FELIP- Bé, diuen que a cada fill te l'estimes diferent... jo no ho sé perquè no en tinc però suposo que va a èpoques i de vegades connectes més amb un i després amb un altre...

ÀNGELA- No. El pare sempre m'ha estimat més a mi.

FELIP- Ah...

ÀNGELA- És per això que em toca la pitjor part.

FELIP- Quina part?

ÀNGELA- La meva mare.

Silenci incòmode.

ÀNGELA- En canvi, amb ells tres, el meu pare tenia dubtes entre el Josep i el Blai... El Josep era el primer i això li donava punts... però era el que estimava més la mare i això el feia posar molt rabiós... el Guillem no compta... no ha comptat mai... pobre... i això que ha fet de tot per ser tingut en compte: ha seguit tots els passos del pare, ha estudiat més que cap altre, treia matrícules a la universitat, rebia beques... res. Mai ha estat suficient ni mai serà suficient. T'hi has fixat? És el que estava més enfadat...

FELIP- Sí...

ÀNGELA- I al Blai li va perdonar tot. Que robés diners a l'empresa, que deixés els estudis, que es drogués... tot, tot, tot... no li podia donar més oportunitats.

Definitivament podríem dir que primer m'estimava més a mi, després al Blai, després al Josep i finalment al Guillem.

FELIP- Ja...

ÀNGELA- El Josep i, sobretot, el Guillem odien al Blai per consentit. Però a la vegada el Guillem odia al Josep per fer menys que ell i ser més estimat. El Josep està fart de tenir al Guillem enganxat i s'alia amb el Blai.

FELIP- El Guillem sempre perd.

ÀNGELA- No sempre... amb la mare té la segona posició.

FELIP- Ah.

ÀNGELA- El primer de la mare és el Josep. A mil quilòmetres, el Guillem seguit de Blai i, a deu mil quilòmetres, jo.

FELIP- Vols dir?

ÀNGELA- És així. És el preu de ser l'estimada del pare.

FELIP- Ho tens molt estudiat.

ÀNGELA- És el que té estar al marge, s'observa amb més facilitat.

FELIP- Ja...

ÀNGELA- Trigaran a ajustar el tema del negoci. El Guillem ho vol tot i anirà a mort. El Blai vol la seva part en metàl·lic... però el Josep té més poders... Trigaran molt.

FELIP- (*Impacient*) Què hem de fer?

ÀNGELA- Esperem una mica més.

FELIP- Esperem?

ÀNGELA- Esperem.

FELIP- Doncs, esperem.

Silenci.

ÀNGELA- Felip... jo tinc diners...

FELIP- Sí...

ÀNGELA- El meu pare ha mort...

FELIP- Sí.

ÀNGELA- La meva mare ja no és un problema...

FELIP- Bé, un problema no, però requereix de/

ÀNGELA- La meva mare... està perduda...

FELIP- Sí, pobreta, bé! No volia dir pobreta/

ÀNGELA- Molt perduda...

FELIP- Ja ho sé.

ÀNGELA- No. No ho saps. No sé com explicar-t'ho però...

FELIP- Ei!! Va! No hi pensem més! (*FELIP s'aixeca*) Farem una cosa! No volies escoltar una anècdota?

ÀNGELA- Sí.

FELIP- Te n'explicaré una! Per matar el temps d'espera!

ÀNGELA- Sí, si us plau! Descriu-me-la i dóna'm detalls com si d'una pel·lícula es tractés. Agafa el temps que vulguis i crea suspens.

FELIP- Bé... a tant no sé si arribaré... a veure... quina t'explico?
(*FELIP consulta les seves carpetes*) En tinc moltes però així... en fred... em costa!

FELIP troba un cas al seu historial que li recorda una història.

FELIP- Sí! Ara me n'ha vingut una que em va cridar molt l'atenció. Va! Te l'explico! A veure si t'animo una mica! Que consti que no ho faig de forma habitual, no sóc d'aquells que van repartint als quatre vents les anècdotes dels seus clients! Sempre he respectat el secret professional. No et diré cap nom. (*FELIP va a buscar una pissarra*)

ÀNGELA- Jo me'ls inventaré!

FELIP- D'acord.

ÀNGELA- Posa-li misteri, intriga...

FELIP- A veure Àngela/

ÀNGELA- Si us plau.

FELIP- No cal que cal que li posi gaire salsa... els fets parlen per si mateixos: Es tractava d'una família formada pel pare,

ÀNGELA- Rubén.

FELIP- Rubén... La mare...

ÀNGELA- Dolors.

FELIP- Dolors... i dues filles.

ÀNGELA- Espera: Judit i Clàudia.

FELIP- Això. Entre els quatre s'havien interposat dotze querelles.

Però aquesta no és la veritable bomba. El més fort és el com: Cada membre havia estat querellat un cop per cadascun dels altres i, de la mateixa manera, havia interposat una querella a cadascun. Era una obra geomètrica perfecta de querelles. Semblava fet a propòsit. Existien totes les combinacions possibles, em segueixes?

ÀNGELA- No gaire.

FELIPE- Si, dona, és molt fàcil... *(va dibuixant les situacions a la pissarra)* Aquí tenim al pare/

ÀNGELA- Rubén, el pare, sí...

FELIP- La mare/

ÀNGELA- Dolors!

FELIP- Dolors i les dues filles que es deien... Judit?

ÀNGELA- Judit i Clàudia!

FELIPE- Això. Judit i Clàudia. A veure si me'n recordo de totes.

FELIPE- *(Dibuixant les combinacions a la pissarra)*. El Rubén a la Dolors querella per robatori. La Dolors al Rubén per la pensió de les noies. El Rubén a la Judit querella per desperfectes a la casa i a la Clàudia per plantar marihuana. La Judit al Rubén per amenaces i la Clàudia al Rubén per comiat improcedent *(treballava per ell)*. La Dolors a la Judith querella per amenaces i a la Clàudia per extorsió. La Judit a sa mare per desperfectes al cotxe i a la Clàudia per maltractament psicològic. La Judit a la Clàudia per agressió i la Clàudia a la Judit per abandonar un animal il·legalment, en concret un gos. *(El dibuixa)*. Què fort que encara me'n recordi de totes!!! Si estudiaves cada querella, tenia el seu

sentit, no et pensis. Era d'aquelles circumstancies en les que la realitat supera la ficció.

La meva client era la mare i a ella tot això li semblava completament normal/

ÀNGELA- Acabo d'abandonar a la mare.

FELIP- Perdó?

Silenci. ÀNGELA mira a l'infinit. FELIP mira fixament a ÀNGELA.

FELIP- Què has dit?

Silenci dens. ÀNGELA mira a l'infinit, FELIP mira fixament a ÀNGELA.

FELIP- Pots tornar a repetir el que has dit? Crec que no ho he entès bé.

Silenci. ÀNGELA va contestar alguna cosa però s'atura. Finalment es posa a parlar mirant a l'infinit, com si estigués veient el que narra davant seu.

ÀNGELA- Mai havia pensat fer una cosa així. Mai.

FELIP- Quina cosa?

ÀNGELA- Abandonar a la mare.

FELIP- És una broma? No?

ÀNGELA- Teníem visita amb la neuròloga abans de la cita amb tu. Res de nou. Els símptomes de la fase tres. Ni lògica, ni record. Res. "Al menys

la medicació la té tranquil·la, això és fantàstic", em deia la doctora. No hi ha res que m'assembli fantàstic. No hi ha res que es pugui apropar mínimament a la paraula "fantàstic".

La mare estava asseguda al tren, li havien cedit el seient i jo estava de peu. Ha estat llavors quan la idea m'ha arribat.

La idea.

Ha arribat suau, dolça. Pobra mare, pensava, no té res... és com una nena petita que depèn completament de mi... o pitjor és com un bebè... un bebè que no em reconeix... si es perdés no hi hauria manera humana que ella sola trobés el camí de tornada a casa.

La idea es clava al meu cap com un ganivet en una síndria. "Si es perdés, no hi hauria manera humana que ella sola trobés el camí de tornada a casa..."

La imagino perduda, sense claus, sense res, sense saber preguntar, abandonada... Només ha estat un segon. Un segon que ha durat massa temps. El temps s'ha suspès i he vist, com una espectadora, la processó dels fets. Tot anava a càmera lenta:

He vist com s'allunyava la nostra parada de metro, he sentit de fons com deien "final de trajecte", he vist un banc davant d'un camp de bàsquet sense cistelles... he vist a la mare allà, asseguda al banc, mirant el buit i llavors el temps s'ha accelerat tant que no sé com però ja era aquí.

Silenci etern. Tot s'atura. Tot està quiet. ÀNGELA segueix mirant a l'infinít. FELIP té la mirada baixa, agafa aire i es posa a endreçar papers de l'escriptori. Està molt incòmode.

FELIPE- Ara ja em sembla excessiu el que estan trigant els teus germans.

Silenci.

ÀNGELA- *(Mirant directament a FELIP)* Mai has estat amb ningú, oi? Vull dir... parella.

FELIP- *(Està en shock. No sap què fer. Es posa a esborrar la pissarra. Respon per guanyar temps)* No. Oficialment, no.

ÀNGELA- Per què?

FELIP- No ho sé.

ÀNGELA- A mi em sembla que sí que ho saps.

Silenci. FELIP segueix esborrant la pissarra. El cap li va a mil.

ÀNGELA- Vols saber el que em sembla a mi?

FELIP- Millor centra't en tu i en el que suposadament acabes de fer.

ÀNGELA- Jo tampoc he tingut mai parella oficial, com tu dius.

FELIP- No em refereixo a això, em refereixo a la teva /

ÀNGELA- No m'ho plantejava. A casa no em faltava de res, estava amb qui volia estar. El meu pare i jo, cuidant de la meva mare. Ara és diferent. Ara puc tenir un home. I tu?

FELIP- Jo, què?

ÀNGELA- Per què no tenies parella oficial?

FELIP- *(Cada vegada més impacient)* Tinc molta feina com per/

ÀNGELA- No és per això.

FELIP- Doncs no serà per això.

ÀNGELA- A mi em sembla que és per que no t'atreveixes a viure la vida real. És clar! Tot el dia veient casos dels altres, imaginant com resoldre els problemes de la vida dels altres... és com viure a través dels altres, no?

Imagino que deus passejar per la vida sent un client o un altre... fantasiejant amb les seves situacions, amb les seves dones... i mentrestant, la teva vida va passant. Has vist tantes vides i tantes maneres de viure que ets incapaç d'escollir-ne una, la teva. Prefereixes imaginar que posseeixes totes les vides abans que escollir-ne una. Sé de què parlo. Jo també ho he viscut... jo també he estat mirant la vida per la finestra... jo sé què és viure així...

FELIP- Àngela, no saps el que et dius des de fa molta estona.

ÀNGELA- Sí que ho sé. Sé moltes coses. Tu no em coneixes... jo a tu sí... t'he observat moltíssim i he vingut per salvar-te.

(ÀNGELA s'aixeca) Podem sortir d'aquí. Junts.

FELIP- M'estàs violentant molt, Àngela.

ÀNGELA- Però t'agrada, oi?

FELIP- Els teus germans vindran en qualsevol moment.

ÀNGELA- Que vinguin, no podran fer res amb mi, ara sóc lliure.

FELIP- Àngela...

ÀNGELA- És normal que t'hagi agafat desprevingut, sé que no esperaves aquesta nova Àngela, sé que el cor et va a mil... a mi també m'hi va... és la vida, que batega.

FELIP- Àngela...

ÀNGELA- Pensa en tot el que podríem fer... per fi! Jo sé què vols fer amb mi... et vaig espiar, ho vaig veure...

FELIP- Què dius?

ÀNGELA- No caldrà que t'amaguis més... segur que ara t'estàs reprimint per no llençar-te sobre meu i deixar-te portar com un animal.

FELIP- Àngela, sé que estàs molt afectada per tot el que està passant...

ÀNGELA- Fes-ho i mai podràs oblidar-ho. Passaré a formar part d'una de les històries que podràs posar al teu llibre d'advocat... però no serà el cas d'un client... per primer cop serà una aventura que t'ha passat a tu, en primera persona, amb una persona real... que coneixes!

FELIP- Àngela, és veritat que has abandonat a la teva mare?

ÀNGELA- Què t'excita més que sigui bona o que sigui dolenta?

FELIP- L'has abandonat?

ÀNGELA- Què t'agradaria sentir?

FELIP- Si realment l'has abandonat tens un problema greu. Gravíssim. Tu i tota la teva família. No sé si n'ets conscient.

ÀNGELA- Jo no. Jo sóc lliure!

FELIP- Àngela, em quedaria més tranquil si em dius que t'ho has inventat.

ÀNGELA- M'ho he inventat.

FELIP- Sí?

ÀNGELA- No.

FELIP- No, què?

ÀNGELA- No m'ho he inventat!

FELIP- No?

ÀNGELA- Sí!

FELIP- Sí o no? Sí o no!! L'has abandonat sí o no?!?!!

ÀNGELA- Si et dic que no em seguiràs veient com Àngela la màrtir... si et dic que sí, em veuràs com Àngela la perillosa... a qui et follaries abans?? A la màrtir o a la perillosa?

FELIP- *(Picant a la taula)* Prou!!!

Silenci llarg. FELIP no sap què fer. Si fer-la fora o si trucar als germans. Finalment decideix escriure un missatge al JOSEP.

ÀNGELA- Què fas?

FELIP- Escric al teu germà Josep.

ÀNGELA- I què li dius?

FELIP- Depèn: has abandonat a la teva mare?

ÀNGELA- Primer respon a la primera pregunta.

FELIP- Quina?

ÀNGELA- A qui et follaries abans: Àngela la màrtir o Àngela la perillosa?

FELIP- Amb cap de les dues!

ÀNGELA- Mentida.

FELIP- Veritat.

ÀNGELA- Ets homosexual?

FELIP- No.

ÀNGELA- Asexual?

FELIP- No.

ÀNGELA- Aleshores tria.

FELIP- He dit que amb cap de les dues.

ÀNGELA- I si et possessin una pistola al cap?

FELIP- Trio mort.

ÀNGELA- Això és mentida. Ningú escull la mort. I menys tu!

FELIP- Què dius!

ÀNGELA- A mi no m'enganyes. Et vaig veure.

FELIP- Què?

ÀNGELA- Quan vas venir a passar aquella setmana d'estiu a la torre de Riu d'om.

FELIP- Es pot saber amb què em surts ara?

ÀNGELA- No facis veure que no saps de què parlo. La porta de la teva habitació no tancava bé, quedava entreoberta...

FELIP- ...?

ÀNGELA- Tu sabies que jo et mirava. Set dies masturbant-te davant dels meus ulls. Jo t'esperava però no et vas atrevir. Jo tampoc. I això que cada dia estava decidida a obrir de bat a bat la porta quan veia que acceleraves el ritme i saltar a sobre teu... però no vaig poder. Vam preferir imaginar-nos-ho a viure la vida real.

Silenci. Pausa. FELIP s'asseu. Té una barreja molt forta de vergonya i enfado.

FELIP- Vols saber la veritat?

ÀNGELA- Sí.

FELIP- Abans m'has preguntat si m'hagués agradat jugar amb tu de petita. La resposta és no.

Sempre m'havies semblat una nena horrible i idiota i, després, no et vaig veure mai com una noia... et veia com una dona gran... de fet! T'assemblaves a la teva mare! Però el que no sabia era que, a sobre, eres una voyeur que m'espiava en moments d'intimitat!

Tens raó, tot plegat em costarà d'oblidar, però no perquè sigui una història real, sinó perquè ha estat francament surrealista!!!!!!

Silenci. FELIP intenta calmar-se.

FELIP- He contestat a la teva pregunta. Pots contestar tu a la meva?

ÀNGELA- (...)

FELIP- És veritat?

ÀNGELA- Sí.

FELIP- Molt bé, doncs ara, agafes el telèfon i escrius un missatge al Josep o a qui t'estimis més dels tres i els hi dius que et vinguin a buscar urgentment, que has fet una cosa terrible.

ÀNGELA- ...

FELIP- Ho faig jo, doncs?

ÀNGELA treu la bossa i es posa a teclejar. Guarda el telèfon al bolso.

FELIP s'asseu i es posa a treballar obviant l'existència d'ÀNGELA.

ÀNGELA- Si et tornessin a posar una pistola al cap, què escolliries?: viure la teva pròpia vida o seguir en aquest despatx d'aquest edifici malalt veient la vida passar?

FELIP- Estàs tan equivocada.

ÀNGELA- Saps que no. Mai has sortit de la línia del que tenies establert.

FELIP- Tu què saps!

ÀNGELA- Jo sé moltes coses... he vist el que fa la gent quan surt de la línia, ho he observat i tu no ets d'aquests.

FELIP- Què dius?

ÀNGELA- He anat a llocs. Hi ha uns llocs a la ciutat... uns llocs on pots anar i ser lliure... només hi he anat dues vegades... només a/

FELIP- A espïar.

ÀNGELA- Bé, a mirar. Es pot mirar, només. I he vist unes coses! La gent fa unes coses quan és lliure... i poden fer-ho sense remordiments! Sense que res dolent els hi passi. És possible! Creu-me. He après molt. Ara sé com posar-m'hi. Ara m'atreviria a obrir la porta de la teva habitació de la casa de Riu d'Om i no passaria res. Un altra vida és possible, creu-me.

FELIP- T'ha contestat el Josep?

ÀNGELA- *(Agafa el mòbil)* Sí.

FELIP- Què diu?

ÀNGELA- Què t'agradaria que digués?

FELIP- Que venen a buscar-te.

ÀNGELA- Venen a buscar-me.

FELIP- Quan trigaran?

ÀNGELA- Uns 15 minuts.

FELIP- Perfecte! Un temps perfecte!! El faré servir per explicar-te una altra anècdota d'advocat. Et sembla bé? Tranquil·la, li posaré salsa!

Tanta que et sentiràs com una espia dins la història, com a tu t'agrada.
(S'aixeca i va cap a la pissarra)

Hi havia una vegada una dona que s'acabava de quedar vídua. El seu difunt marit era un empresari milionari vint anys major que ella, casat per tercera vegada. Vols que els hi posem nom?

ÀNGELA no contesta.

Va, dona, juga! Què et sembla "Robert" a l'empresari milionari mort i a la seva jove vídua... "Aurembiaix"!?

Crec que és perfecte! Ei! Quan dic que el Robert era milionari no ho dic per dir. Podria haver resolt la pobresa de tota la ciutat, si hagués volgut. Bé, potser no tant, però gairebé.

La jove Aurembiaix va heretar una gran part de la fortuna i la resta va quedar repartida entre els fills que tenia en Robert amb els anteriors matrimonis i els seus familiars més propers. Què va passar? Un clàssic. Tota la família va carregar contra l'Aurembiaix, per ser la tercera esposa jove i radiant, que es queda la part més gran del pastís.

Quan dic tota la família, és tota la família. Imagina't la primera esposa d'en Robert i els seus dos fills, la segona i la seva filla, les germanes i respectius cunyats, les nebodes i nebots... tots colèrics contra la preciosa i jove Aurembiaix, la meva client.

Ella va acudir a mi perquè l'assessorés legalment. Tot estava en ordre. L'herència estava clara. Ningú no podia emprendre cap acció legal en contra seu.

Acordarem que el meu despatx li administraria la fortuna. Una quantitat aniria per inversions, una en un pla de pensions, una altra en accions i,

finalment, se li ingressaria automàticament una generosa suma al seu conte corrent, a principis de mes. Fins aquí la història no és gaire suculenta, tranquil·la! Ara et dono carnassa de la que a tu t'agrada. Va passar un any i l'Aurem em va demanar una cita. Em vaig sentir un psicòleg, ja que va venir per contar-me les seves penes. Vaig tenir la sensació de que cedia a la pressió de la família del seu difunt marit, ja que em deia que era una aprofitada, que aquells diners no eren seus, que no havia fet res per guanyar-se'ls, més que esposar-se amb en Robert. Sí, va dir "esposar-se". A mi també em va sorprendre. Semblava que havia memoritzat els atacs que havia rebut i els repetia en primera persona. Vaig tractar de tranquil·litzar-la i li vaig preguntar en què podia ajudar-la. L'Aurembiaix, amb la cara desencaixada pels plors, em mirà i em suplicà que tinguéssim una relació sexual al mes, sempre just abans que el meu despatx li fes l'ingrés al seu conte corrent. Abans que jo pogués reaccionar, em va explicar que era l'única manera de sentir que s'estava guanyant aquells diners. Així, deia, rebré l'ingrés mensual com un sou per un servei prestat. Em va demanar que com més pervers i brut, millor, que si ella no gaudia, millor. Així segur que sentiria que mereixeria els diners.

Tu creus que amb el *numeret* que m'has muntat m'has fet viure una situació real, en la que, per fi, en sóc el protagonista i m'has tret de la meua vida avorrida per oferir-me canya de la bona. Però te n'adones que només ets una altra desequilibrada més que em trobo pel camí?!?!?!?

Silenci. FELIP torna a esborrar la pissarra amb angoixa.

ÀNGELA- Vas acceptar?

FELIP- El què?

ÀNGELA- El tracte.

FELIP- No hi havia cap tracte. Era una proposta boja feta per una boja.

ÀNGELA- Llavors, què vas fer?

FELIP- Li vaig dir que marxés immediatament i que es busqués un altre advocat.

ÀNGELA- Com?

FELIP- Com que com? Doncs "vagi-se'n, per favor, aquí no la podem atendre"!!!

ÀNGELA- I després?

FELIP- Se'n va anar.

ÀNGELA- I després?

FELIP- Després res. No va tornar mai més.

ÀNGELA- Però ho volies fer.

FELIP- No.

ÀNGELA- Te'n mories de ganes i no et vas atrevir.

FELIP- Per qui m'has pres?

ÀNGELA- Una altra vegada et vas quedar a la porta.

FELIP- Que no volia!!!

ÀNGELA- I tant que volies, no passa res.

FELIP- M'importa una merda la teva opinió! Poden venir els teus germans d'una vegada?!?

FELIP recull la pissarra amb violència. Està molt angoixat.

ÀNGELA- Felip, ho desitjaves, m'equivoco?

FELIP- No.

ÀNGELA- No, què?

FELIP- No.

ÀNGELA- No m'equivoco o no, m'equivoco?

FELIP- No t'equivoques. Ho vaig fer.

ÀNGELA- Sí?

FELIP- Sí.

ÀNGELA- I què fèieu?

FELIP- De tot.

ÀNGELA- Al teu despatx?

FELIP- Al meu despatx.

ÀNGELA- A la taula?

FELIP- A la taula.

ÀNGELA- Contra la paret?

FELIP- Contra la paret.

ÀNGELA- A terra...?

FELIP- A terra, a la butaca, a tot arreu, de totes les maneres que et puguis imaginar, em vaig comportar com un puto cavernícola, com un puto cavernícola viciós. Depravat! Contenta? T'has equivocat molt amb mi!

ÀNGELA- I com va continuar?

FELIP- No va continuar. Se'n va anar. Va donar de baixa tots els serveis de la gestoria. Se'n va anar.

Silenci. FELIP s'asseu exhaust.

FELIP- No ho sap absolutament ningú això.

ÀNGELA- Per què?

FELIP- A tu què et sembla?

ÀNGELA- Aquestes coses passen.

FELIP- Aquestes coses passen? A tu et sembla que "aquestes coses passen"? Què tal el cap de setmana? Bé! Res de nou! He estat 24 hores beneficiant-me d'una jove vidua i després li he pagat amb els diners del seu difunt marit. Aquestes coses passen!

ÀNGELA- Era en cap de setmana?

FELIP- Tant li fa!

ÀNGELA- I per què jo?

FELIP- Per què tu què?

ÀNGELA- No ho sap absolutament ningú, excepte jo. Per què?

FELIP- Perquè si et passa pel cap contar-ho, jo explicaré que estàs intentant matar la teva mare. Perquè estàs en un estat de confusió que,

per molt que ho expliquis, ningú no et creuria, pensarien que t'has tornat boja, si és que no ho estan pensant ja.

ÀNGELA- És fals!

FELIP- Àngela, l'únic motiu pel qual estic suportant tot això és pel l'estima que tinc a la teva família. Concretament al teu pare i a la mare que acabes d'abandonar. Perquè, sincerament, als teus germans, tampoc els he suportat mai. El Josep és un sobrat, el Guillem és un ofès de la vida i el Blai un consentit terrible.

Vull fer-te fora des de fa molta estona però tinc por que facis qualsevol bestiesa si et deixo sola en aquest estat i, ara no, però potser després me'n penediria.

ÀNGELA- És mentida!

FELIP- Àngela, la teva mare no es mereix això.

ÀNGELA- És mentida. Tot és mentida.

FELIP- Què és mentida?

ÀNGELA- Tot.

FELIP- Què és tot?

ÀNGELA- És mentida que m'hagis explicat aquesta història perquè estic boja. M'ho has explicat perquè saps que jo et puc entendre i et puc perdonar. Felip, et perdono. No passa res. No ho vas fer. No passa res. No et vas atrevir. Perdona't. Quedes perdonat. Segur que l'Aurembiax també perdona que no estiguessis a l'alçada.

FELIP- Escolta.

ÀNGELA- No. Deixa'm acabar! Qualsevol humà que visqui com tu desitjaria que li passin coses així... és normal... però eh! Si tu vols, pots viure així cada dia de la teva vida, amb mi.

Perquè, un altra mentida, no t'estàs quedant perquè et sàpiga greu... t'estàs quedant perquè aquesta situació t'està agradant... perquè t'estic agradant... fa estona que et plantejes tirar-te'm a sobre... com t'ho plantejaves a la torre de Riu d'Om mentre et masturbaves pensant en mi...

Ha arribat el moment... el moment de la veritat... salta amb mi. Marxem. Tinc diners, pels dos, per viure tota la vida amples. Marxem i comencem una nova vida... a un altre país... serem algú nou... lliures de tot, t'imagines? Lliures! Ningú ens jutjarà... farem el que ens roti, tenim diners, ho tenim tot.

FELIP- Àngela...

ÀNGELA- La meva mare ha pogut oblidar. Ha oblidat que té quatre fills, ha oblidat el dolor, el plaer, el temps, l'espai, la casa, tot. Tot. Tot. M'ha oblidat a mi. Ha oblidat que he sacrificat la meva vida cuidant-la, ha oblidat que sóc l'única que l'he estimat de veritat i he estat allà incondicionalment. Ho ha oblidat. I jo no li puc fer això a la meva mare? Un altra mentida.

Ho puc fer... és més, tinc dret a fer-ho. Tinc l'obligació de fer-ho. Oblidaré que tinc mare, pare, germans, oblidaré la meva ciutat, la meva casa...

FELIP- Molt bé, fes-ho!

ÀNGELA- Vull que vinguis amb mi!

FELIP- Perquè? Si jo formo part de tot el que vols oblidar!

ÀNGELA- Precisament per això. Té tot el sentit del món! T'he observat tota la vida... som ànimes bessones... ens passa el mateix. Oblida amb mi! Junts abandonant una herència fastigosa!

FELIP- (...)

ÀNGELA- Mira'm, Felip. Imagina't tot el que podem fer ara mateix, sense límit. No parlo d'un futur llunyà. Parlo d'ara. En aquest despatx. Pots llençar-te a sobre meu i deixar-te anar sobre les lleis i sobre aquesta presó que et té esclavitzat. Aquí em tens, ets lliure... Tu mateix. Tanco els ulls.

Silenci. FELIP mira a ÀNGELA atònit.

FELIP- Àngela.

ÀNGELA no obre els ulls. FELIP s'hi apropa.

FELIP- Àngela...

Finalment FELIP li posa la mà al braç per a que obri els ulls.

FELIP- Ei, Àngela...

ÀNGELA, en notar el contacte, obre els ulls i li agafa la mà. Se la frega amb força pel cos i per la cara i FELIP al·lucina i intenta desfer-se'n però, abans, ÀNGELA li mossega la mà amb força i riu.

FELIP es doblega de dolor i es recupera amb ràbia.

FELIP- Però tu què t'has pensat!?

FELIP agafa el canell a ÀNGELA i li mossega amb força. ÀNGELA es doblega i cau a terra, fent caure a FELIP. Un cop a terra, ella es puja sobre

d'ell i li mossega amb força el coll. Ell s'hi torna. Es rebolquen per terra.

FELIP s'alça i ÀNGELA s'hi apropa i ell li subjecta el cap estirant-li els cabells. Ella també li estira els cabells. Es fan un petó amb violència. Se separen.

ÀNGELA- Som lliures, podem sortir d'aquí.

FELIP- A la merda tot.

FELIP la tira contra la taula.

ÀNGELA- Ah!

FELIP- Perdó.

ÀNGELA- No, no! Vine! Vine!

FELIP i ÀNGELA s'emboliquen. S'intenten treure la roba, de manera molt maldestre.

FELIP- Ràpid! Els teus germans arribaran de seguida.

ÀNGELA- No, no vindran! T'he mentit! Tenim tot el temps del món! Vine!

FELIP- Com?

ÀNGELA- Que no vindran! Tenim tot el temps del món.

ÀNGELA estira a FELIP per seguir embolicant-se amb ell. Aquest no vol continuar. S'empenten i es peguen d'una manera molt ridícula. Fan estirabots una estona mig abraçats, el ritme és ràpid i va baixant lentament fins que ÀNGELA es trenca a plorar d'una manera molt animal abraçada a FELIP.

FELIP està immòbil i lentament l'envolta amb els seus braços i també es posa a plorar.

Tots dos abraçats, plorant.

S'aturen de plorar. Se separen. Ell no la mira i es vesteix mentre ella està immòbil, dreta al seu costat, mirant-lo. Quan ell s'acaba de vestir la mira. Es miren. Silenci. Totes les possibilitats del món. Finalment, FELIP es gira i se'n va a la seva taula. ÀNGELA assumeix que serà impossible, que el FELIP no sortirà mai d'allà i es vesteix amb energia i contundència.

FELIP- Mirant l'agenda, em quadraria perfectament el proper dijous a les cinc de la tarda. Parla-ho amb els teus germans quan estiguin més tranquils i m'ho confirmeu amb un missatge.

FELIP va cap a la porta per acomiadar a l'ÀNGELA que encara recull les seves coses. Silenci.

ÀNGELA- Jo no vindré. Vull signar el document de renúncia a les últimes voluntats.

FELIP- Què?

ÀNGELA- Renúncio a la meua herència.

FELIP- Però estàs renúnciant a propietats, accions...

ÀNGELA- Sí.

FELIP- Em consta que tens molts diners però això és molt patrimoni... jo no m'hi vull posar però/

ÀNGELA- Si no t'hi vols posar, no t'hi posis. Si t'hi vols posar, posat'hi fins al fons.

FELIP- D'acord... No m'hi poso. Ja us entendreu entre vosaltres.

ÀNGELA- El vull signar ara.

FELIP- Ara? No vols esperar a la propera reunió, amb els teus germans...

ÀNGELA- T'ho has repensat?

FELIP- El què?

ÀNGELA- T'hi vols posar?

Silenci. FELIP va a buscar un paper.

FELIP- Aquí tinc el document tipus. Ja me'l portareu a la propera trobada.

FELIP i ÀNGELA es troben de cara amb el paper entremig.

ÀNGELA- La vols tu?

FELIP- El què?

ÀNGELA- La meva herència.

FELIP- (...)

ÀNGELA- Tota per tu, te la regalo.

FELIP- No, gràcies.

ÀNGELA- És clar... tu ja en fas prou amb la teva. *(Se separen. ÀNGELA omple i signa el paper i FELIP va a la porta)*

ÀNGELA- Que vagi bé, Felip.

FELIP- Igualment, Àngela.

(FELIP li dona la mà i ella surt. FELIP observa el seu entorn, s'asseu. Des de la seva cadira pot veure la porta que ha quedat entre oberta. Es queda mirant l'esclletxa fixament, mentre es fa fosc.)

31 d'octubre de 2018